

Concursos no sostenibles

Fa uns dies, l'escriptora Lena Paüls verbalitzava a les xarxes un tema que qualsevol que s'hagi dedicat de manera professional o ocasional a les lletres coneix molt, massa, bé i que segur que alguna vegada s'ha arribat a plantejar o ha comentar amb algú proper: el costum arcaic dels premis literaris de demanar còpies i més còpies dels originals que es presenten.

Hi ha concursos amb tres, cinc i fins i tot set jurats. Això implica demanar tres, cinc o set còpies de cada treball que, sovint per raons econòmiques i de logística, no s'acostumen a tornar. Si ho analitzem des del punt de vista de l'autor implica que cada vegada que es presenta a un concurs ha d'encarregar una mitjana de 5 còpies (fotocopies i enquadernació), que si es tracta de poesia poden ser de 40/60 pàgines però si es tracta de narrativa la forquilla es pot situar entre les 100 i les 300. I, és clar, si no guanya, ha de tornar a començar la mateixa operació des de zero a cada nou premi.

Des del punt de vista de l'entitat organitzadora, la cosa implica que, tenint en compte que a cada premi s'hi pugui presentar un nombre aproximat de 30 originals de mitjana, acumular 150 originals per premi. I si hi ha entitats que convoquen cartells amb 5 guardons, la muntanya de llibres inèdits s'enfila per damunt dels 700. I si això ho multipliquem pel miler llarg de premis que es convoquen, tenim (tirant curt) 150.000 originals que van directament a la paperera cada any. A banda dels diners malbaratats que aquesta pràctica representa (els únics beneficiats són, sens dubte, les cases de fotocòpies, suposant que molta gent no les faci d'estranguis a la feina), plantejar aquest abús gens sostenible de paper en una època en què tothom propugna l'imperi digital i tecnològic és quasi un delicte i, de fet, les entitats convocants de premis s'haurien de plantejar sondejar els escollits i veure si disposen de tecnologia lectora abans d'acceptar-los com a membres dels respectius jurats o fins i tot comprar tres, cinc o set lectors digitals i enviar-los cada any als jurats (amb el compromís de tornar-los o com a regal per l'esforç, segons el pressupost disponible) degudament carregats amb els originals que els participants hagin enviat prèviament via correu electrònic.

Aquesta pràctica, no gaire complicada de dur a terme, suposaria un còmode i útil salt cap a la modernitat que no demana especials sacrificis ni inversions, faria que la logística dels premis literaris fos més senzilla, a base d'arxius digitals i no de muntanyes d'originals, evitaria el malbaratament inútil d'una gran quantitat de paper i seria un ajut inestimable per a les butxaques dels autors que aspiren a guanyar algun premi literari. Qui s'atreveix a arrencar primer i a convertir-se en abanderat de la idea?